

XXXIII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1853—54 af

46,560 Rbd. til Krigsministeriet.

(Afgivet af det af Folkethinget nedsatte Udvalg.)

Efterat undertegnede Udvalg, bestaaende af M. Hage, Kayser, Morrab, Rosenørn og Tscherning, har taget det under 13de December 1853 af Finantsministeren forelagte Forflag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1853—54 af 46,560 Rbd. til Krigsministeriet under nærmere Dverveitelse er det kommet til følgende Anskuelser herom:

Saaavel af Finantsministerens Bemærkninger, ved Fremlæggelsen af Forflaget, som af de Forflaget ledsagende Anmærkninger fremgaaer det, at den her forlangte Sum, $\frac{2}{3}$ af 77,600 Rbd., er den samme som af Krigsministeriet blev forlangt i Finantslovsforflaget for 1853—54, men som, efter de alvorligste og flere Gange gjentagne Undersøgelser, blev nægtet af Rigsdagen. Folkethinget har ved Behandlingen af Finantsloven for 1854—55 atter fulgt de samme Grundsætninger. Grunden, hvorfra Ministeriet gaaer ud ved at stille dette Forlangende, er den samme som tidligere er bleven gjort gjældende, nemlig en Beslutning, som Krigsministeriet synes at have taget, om at der skal tilvelebringes en Forsyning af Munderingsstykker og Klædeforter til 15 Batailloner Krigsreserve à 860 Mand pr. Bataillon eller i det Hele til 12,900 Mand, hvilken Beslutning, efter Ministeriets Formening, kun kan bringes til Udførelse ved en Bevilling, som den her forlangte. Grunden, hvorpaa Folkethinget tidligere har støttet sit Afslag af denne Fordring har, foruden Hensynet til de meget betydelige, Planen overstridende Beholdninger af uldne Varer, som efter Krigsbestyrelsens egen

Dygtigvelse ere tilstede, og til de store Udgifter, som den extraordinære Tjeneststyrke for Tiden medfører, især været den Betragtning, at den Styrke, hvortil der forlanges et saadant Forraad af Klæde etc., ikke har nogen Gjæmmel for sig, hverken i Planen fra 1842 eller i Virkeligheden saaledes, som den seneste Krig havde udviklet samme; Styrken hvorfra Forflaget gaaer ud er større end den Krigsreserve skulle have efter Planen, den er betydelig mindre end den, under de seneste Begivenheder, i Virkeligheden har været. Den Bestemmelse om Krigsreserven, hvorfra Krigsministeriet ved sit Forlangende er gaaet ud er altsaa enten en ganske vilkaarlig, men en saadan vilde det ikke være passende for Lovgivningen at blive staaende ved angaaende et saa vigtigt Punkt, eller den maa, hvilket Ministeriet synes at antage, have modtaget en Rigsdagen ubekendt planmæssig Bekræftelse; men en saadan af Regeringen eensidig lagt Plan for en Sag af denne Natur kan Udvalget ikke antage, at Rigsdagen ubeseet og uden Undersøgelse vil give sin Tilstemning, ved at bevillige Midlerne til dens Udførelse. Allerede heri troer Udvalget maa der findes Grund for Thinget til ikke at bevillige den forlangte Sum; thi ikke alene vilde dette være at opgive sin Stilling som en væsentlig Deel af den lovgivende Magt; men det kunde let have meget lidet heldige Følger for Sagen selv. Det maa nemlig bemærkes, at her ikke alene er Spørgsmaal om, hvor stærk den Krigsreserve skal være, hvortil Forraad skal have i Behold, men ogsaa om Forsyning og Dy-